

μου, τούς άγριους άστυνομικούς, τó ώραιό χαμόγελο τού Μπάμπ που μ' είχε καταστρέψει, άκόμα και τόν άγαπημένο μου άρρωστο με τά φτωχά δεμένα μάτια.

«Έξαφνα, στή μέση τής θείας λειτουργίας, κάποιος ήρθε και κάθησε πλάι μου.

Σάν νά μ' έσπρωξε κάποιον ένστικτο, γύρισα τó κεφάλι μου πρós αυτόν. Ήταν ó Μπάμπ !..

—Μή κινείσαι, μου είπε. Μή μιλάς... Θά βγούμε άπαρατήρητοι μαζί με τó άλλο πλήθος... Δέν μπορώ νά ζήσω χωρίς έσένα, μικρούλα μου... Είμαι τόσο μόνος κι' όλοι με κυνηγούν...

—Μά τρελλάθηκες! τού άπάντησα. Φύγε! Φύγε!... Διατρέχεις θανάσιμο κίνδυνό...

—Σώπα, Μαίρη... Σ' άγαπώ... Είμ' εύτυχιμένος μόνο, όταν νοιώθω τó γόνατό σου ν' άκουμπάει στό δικό μου... Μή φοβάσαι... Άκούθησέ με χωρίς νά τρέμεις...

Και πέρασε τó μπράτσο του κάτω άπ' τó δικό μου.

Τά πόδια μου ήσαν τόσο βαρειά, ώστε με δυσκολία μπορούσα και τ' άνασήκωνα.

Μά μόλις φθάσαμε στην έξοδο τής έκκλησίας, τέσσερα λαγωνικά τής άστυνομίας που είχαν παρακολουθήσει τó Μπάμπ, ώρμησαν έναντίον μας.

Έκείνος ύψωσε άμέσως τά χέρια του, μά κρατούσε στο καθένα κι' άπό μιά χειροβομβίδα. Έτσι, με μιά άπίστευτη τόλμη, κράτησε επί τέντε λεπτά τούς άστυνομικούς σέ σεβαστή άπόσταση.

Τέλος, άπομακρυνθήκαμε, περιστοιχισμένοι άπό ένα σωρό γυναίκες, ξετρελλαμένες άπό τόν φόβο τους, τις όποιες ó Μπάμπ είχε διατάξει νά συγκεντρωθούν όλόγυρά μας.

Μπήκαμε κατόπιν σ' ένα άμάξι και ξεκινήσαμε με ίλιγγιώδη ταχύτητα...

Όστόσο, σέ κάποιο σημείο τού δρόμου ó Μπάμπ άναγκάστηκε νά με έγκαταλείψει γιατί τόν δυσκόλευα στή φυγή του, και οί άστυνομικοί κόντευαν πειά νά μäs φθάσουν.

Πού νά θρίσκειται τώρα;

—Θά σέ ξαναβρώ! μου φώναξε πρίν φύγει. Άγάπα με μόνο, όπως σ' άγαπώ κι' όλα θά πάνε καλά...

* * *

Οί άστυνομικοί, έπειτ' άπό λίγη ώρα, με συνέλαθαν και με υπέβαλαν σέ μιά θασανιστική άνάκριση. Αυτόι οί άδυσώπητοι και άυστηροί άνθρωποι, που μπορούν νά θασανίζουν έτσι επί ώρες ένα ανθρώπινο πλάσμα, κάνουν τó καθήκον τους. Τó καθήκον τους τούς έξαναγκάζει νά μη δείχνουν κανένα οίκτο...

Όστόσο, έπρεπε ν' αντιληφθούν ότι με κούρασαν πειά... με κούρασαν πειά θανάσιμα κι' ότι δέν ξέρω τίποτε, άπολύτως τίποτε...

Τέλος, μιά καταχθόνια ιδέα ήρθε στους άστυνομικούς. Θέλουν νά γράψω στό Μπάμπ νάρθη, νά με συναντήση στήν κατοικία τού Πόουελ, τού άγαπημένου μου άσθενούς, ó όποιος έγινε πειά καλά και ξαναγύρισε στό σπίτι του, επάνω στά θουνά.

Έγώ όμως άρνήθηκα.

Μά αυτό δέν τούς άνησύχησε καθόλου. Κάθησαν και μιμήθηκαν τó γράψιμό μου και προσκάλεσαν τόν Μπάμπ έκ μέρους μου δήθεν στήν κατοικία τού Πόουελ. Τώρα θ' άναμιχθή κι' αυτός στήν τραγωδία... Και δέν μπορώ νά κάνω τίποτε...

Άλλοίμονο ! Μου λείπει άκόμη και τó θάρρος νά δώσω ένα τέλος στή ζωή μου !

...

Πόσο είνε όλα σιωπηλά!

Έξω, ή νύχτα άπλώνεται άπάνω στό θουνό και μιά έλαφριά καταχνιά ζώνει τις κορυφές τών δέντρων...

Μέσα στό μεγάλο τζάκι τά ξύλα τριζοβολάνε χαρούμενα... Η γούνα που τυλίγει τó κουρασμένο μου κορμί, είνε τόσο γλυκειά!..

Μ' έσυραν ως έδω πέρα... Βρίσκομαι στό σπίτι τού Πόουελ... Οί άστυνομικοί τόν προειδοποίησαν σχετικώς και με περίμενα

ξέροντάς τα όλα.

Καθώς μπήκα μέσα στό σπίτι μ' έπιασε άπό τó χέρι και με πήγε κοντά στή φωτιά.

Μιά ώρα τώρα δέν μ' αφήνει ούτε στιγμή άπό τά μάτια του... «Αν μ' εύρισκε άσχημη δέν θά με κύτταζε με τόση έπιμονή, δέν είν' έτσι ;

Δέν θέλει νά τού πω τίποτε, δέν θέλει ν' άκούση καμμιά εξήγηση, καμμιά δικαιολογία και με κυττάζει χαμογελώντας γλυκά...

Νά, έξαφνα, βήματα άκούγονται...

Είν' ó Μπάμπ, ó όποιος ήρθε για νά πιασθ, στην παγίδα τών άστυνομικών...

Μπαίνει μέσα και με βλέπει ξαπλωμένη κοντά στον Πόουελ.

—Ωραία! λέει με φωνή χωρίς καμμιά άπόχρωση. Φτάνει πειά ή κωμωδία!... Δέν έχεις πειά άνάγκη νά ξεακολουθήσης νά παίξης τόν ρόλο σου... Έλα, άκούθησέ με!...

Έγώ άναγκάστηκα νά διευθυνθώ πρós αυτόν, γιατί κρατούσε ένα περίστροφο στό κάθε του χέρι και φοβήθηκα...

Μά τήν ίδια στιγμή, οί άστυνομικοί μπήκαν μέσα και περικύκλωσαν τó Μπάμπ.

Έκείνος, όταν είδε πώς δέν μπορούσε πειά νά ξεφύγει θέλησε νά πυροβολήση έναντίον τού Πόουελ.

Μά τόν πρόλαβα... Μιά γυναίκα σαν κι' έμένα, δραπέτις τών φυλακών κι' έρωμένη ενός άρχιγκάγκστερ πρέπει νάνε και τολμηρή.

Θέλησε νά πυροβολήση έναντίον τού Πόουελ.

«Ήξερα πώς ó Μπάμπ είχε ένα άκόμα περίστροφο στή μέση τσέπη τού σακκακιού του...

Με μιά άστραπιαία κίνηση, έχωσα εκεί μέσα τó χέρι μου τó έπιασα και πίεσα τή σκανδάλη.

Η έξη σφαιρες πετάχθηκαν άμέσως κι' ó Μπάμπ σωριάστηκε κάτω νεκρός...

Δέν είχα σκεφθή ποτέ πώς είνε τόσο εύκολο νά σκοτώση κανείς έναν άνθρωπο.

.....
Τώρα είμ' εύτυχιμένη.
Ο Πόουελ μ' έκανε γυναίκα του...

Ο τρομερός έφιάλης πέρασε.

NATALIE PILENKO

ΜΙΚΡΑ - ΜΙΚΡΑ

Ο ΙΣΘΜΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΕΖ

Ο πρώτος που συνέλαθε τήν ιδέα ν' άνοίξη τή διώρυγα τού Σουεζ ήταν ó θασιλεύς τών Αιγυπτίων Σέζωστρις, κατά τó 1500 π. Χ.

Αντιληφθείς τήν κολοσσιαία ώφέλεια που θά είχε ή ναυτιλία και τó εμπόριο τού κράτους του, αν άνοιγόταν μιά θαλασσία όδος που νά ένώνη άπ' ευθείας τή Μεσόγειο με τήν Έρυθρά θάλασσα, έβαλε σ' έφαρμογή τó μεγαλεπήβολο αυτό σχέδιό του.

Ο Σέζωστρις όμως θέλησε νά διανοίξη τήν διώρυγα διά τού Νείλου και ή έργασίες που άρχισαν άπό τήν έποχή τού παναρχαιου αυτοú Αιγυπτίου έστεμμένου, συνεχίστησαν επί δεκατρείς αιώνες περίπου, δηλαδή μέχρι τών πρώτων Πτολεμαίων κατά τó 250 π. Χ. χωρίς άποτέλεσμα.

Κατά τó 1854 όμως ó περίφημος Γάλλος μηχανικός και μηχανικός, ó Φερδινάνδος Λεσσέψ, συνέλαθε και κατάρτισε τó σχέδιο τής διανοίξεως διώρυγος, ή όποία νά εξυπηρετή έιτελώς τις νεώτερες ναυτικές άνάγκες. Η διάνοιξις άρχισε κατά τó έτος 1856 και έτελείωσε κατά 1869 δηλαδή μετά 13 χρόνια. Η διώρυξ τού Σουεζ έχει πλάτος 75 μέτρα και 160 χιλιόμετρα μήκος.

ΠΑΡΟΙΜΙΕΣ

Η φυλακές είνε κλεισμένες νύχτα μέρα κι' όμως είνε πάντοτε γεμάτες. Η έκκλησίες είνε άνοιχτές νύχτα και μέρα κι' όμως τις βρίσκεις πάντα σχεδόν άδειανές.

Κινέζικη

Ο δρόμος που οδηγεί στή δόξα περνάει άπ' τ' άνάκτορα. Ο δρόμος που οδηγεί στό χρέμα περνάει άπ' τήν άγορά, μά ó δρόμος που θγάζει στήν άρετή περνάει άπ' τήν έρημο.

Γιαπωνικη